

DRUHÁ KAPITOLA

LEITH

Sústredím sa na blížiaci sa súboj, zubami si zatiahnem krvavý obväz na ľavej ruke a obzerám si divákov, okolo ktorých prechádzame.

Čím vyššie nad kamennou arénou sú usadení, tým menej bohatstva je medzi nimi vidno. Najväčší kruh radov na samom vrchu určený pre prostý ľud je morom praktického oblečenia zo skromnej bavlny, zatiaľ čo kruh strednej triedy pod ním sa pyši rúchami z hodvábu. Aj tieto šaty sú však len obyčajnými handrami v porovnaní s parádou, ktorú vystavuje na obdiv najnižší kruh šľachticov. Sedadlá vďaka najvyberanejšiemu hodvábu a krinolínam, ligotavým drahokamom a zlatu v podstate predstavujú truhlicu s pokladom.

Po obvode amfiteátra je rovnomerne rozmiestnených osem schodísk a v jednotlivých kruhoch hore-dolu pobejú pomocníci v jasnožltých tunikách, ktorí prijímajú stávky a vyberajú peniaze výmenou za lístky. Keď nás teraz priviezli do arény a dav si nás poriadne poobzeral, stávky sa priam hrnú. Nad najvyšším kruhom sa okolo celého kolosea jeden za druhým rozvinú transparenty jednotlivých bojovníkov, na ktorých sa vynímajú naše podobizne, ale žiadne mená.

Neovládne sa a preletím po nich zrakom, až kým nezazriem Sullivanovu známu tvár a kurz, ktorý mu určili. Celé telo sa mi napne. Doríti. Keďže Sullymu k titulu krvistrážcu chýbajú už iba dve víťazstvá, diváci stavia kopu peňazí... a podľa kurzu je Sullivan jasným favoritom.

Niektor dnes získava hotový majetok. A niektor zasa hotový majetok stratí.

Sullivan sa zadáva rovnakým smerom a potichu zavrčí. „Sráci.“

Za normálnych okolností by sme sa z priaznivého kurzu tešili v nádeji, že si víťazstvom zarobíme pár zlatiek navyše. Dnes to však neplatí. Pri takomto kurze totiž pokladnica vyhrá jedine v prípade, že Sully padne. A ja mám podozrenie, že najvyšší lord Vitor má pre nás pripravené niečo špeciálne.

Všetko v Arrowskom kráľovstve je pokrivené... a najvyšší lord so svojím synom sú najväčší kriváci zo všetkých.

Mesačné kone napokon s erdzaním zastanú pred osobnou lôžou arrowského regenta, ktorá pozostáva zo štyroch radov sedadiel umiestnených dva a pol metra nad úrovňou arény. Šľachtici sú tam dostatočne blízko, aby do seba mohli vpíjať krv a násilie, no zároveň zostávajú v bezpečnej vzdialenosti. Lôža je tiež ozdobená obrazom fénixa – vznešeného červeného vtáka s víriacim oranžovým perím. Samotného operenca nikto nevidel od chvíle, keď ho pred sto rokmi zabili, ale vytrčá sa na všetkom, čoho sa len šľachta dotkne.

Hovorí sa, že potom ako bájny vták Arrowskému kráľovstvu dopomohol k víťazstvu nad nepriateľmi a v poslednej bitke padol, Arrowčania celé desaťročia čakali, že znovu povstane.

Lenže nepovstal.

Pripadá mi absurdné ďalej stvorenie idolizovať, ale opäť musím povedať, že mne sa zdá nezmyselná väčšina toho, čo títo aristokrati dorábajú.

Keď strážca prudko otvorí hrdzavé dvere klietky, jeden po druhom vylezieme von a rozostavíme sa do dvoch radov, zatiaľ čo obecenstvo sa na nás veselo vyškiera.

Pokrútim plecami a zadávam sa na miesta v kráľovskej lôži.

Sadisti. Všetci do jedného. „Mal by som im tú lôžu podpáliť.“

Sullivanov smiech sa premení na kašeľ. „Ále, prosím ťa, chlapče. Aspoň tu máš obdivovateľov.“ Ukáže na sektor v strednom kruhu napravo od nás, kde hlúčik divákov máva žiarivými šálmi vo farbách môjho transparentu – červenej a fialovej –, no ja si ich nevšímam a obrátim sa späť ku kráľovskej lôži.

Nasledujúcich pár minút rozhodne, či mám šancu prežiť... alebo zomriem.

Vitorov poskok zodpovedný za stávkovanie – nízky človek s okrúhlymi okuliarmi na špičke nosa a riedkymi bielymi vlasmi, ktoré má nad ušami našuchorené – si každého z nás postupne premeriava a zaznačuje náš osud do svojich záznamov.

S rozmachom potom podá pergamen najvyššiemu lordovi Vitorovi, vlád-nucemu regentovi Arrowského kráľovstva, ktorý sedí v prvom rade, ako sa na jeho postavenie sluší a patrí. Vitor sa naň zadíva. Husté tmavé vlasy má zopnuté navrchu hlavy, hrubý vrkoč sa mu ťahá dole chrbtom a ostro kontrastuje s bledou pokožkou na jeho špicatých ušiach. Vyzerá najviac na štyridsať, ale elfovia zvyknú žiť aj stovky rokov, takže jeho vek sa vôbec nedá určiť. Oblečený má tradičný elfský odev vyskladaný z voľných hodvábnych nohavíc a vesty – ako inak zlatej –, ale čosi mi napovedá, že jeho prvoradým cieľom je vystaviť na obdiv svoju svalnatú postavu, ktorá je u elfov pomerne nezvyčajná.

Priam z neho kričí, že každé jeho konanie má jasný zámer.

Najvyšší lord sa obráti k svojmu synovi usadenému vedľa neho a chvíľu si vymieňajú pohľady. Nepovedia ani slovo, no je očividné, že medzi nimi prebieha akýsi súboj. Vitor napokon rýchlo kývne hlavou a otočí sa späť ku krpcovi, ktorému čosi povie a strčí mu pergamen do rúk. Keď si ho muž vezme, biele obočie mu vyskočí až do vlasov, ale potom brkom spraví niekoľko dlhých čiar a znovu začne škriať.

Z Vitorových zaťatých zubov sa mi z nejakého dôvodu zježia chĺpky na zátylku.

Po chvíli sa zvrtnie doľava a na svojho syna vyštekne niečo, čo nezachytím. Generál Soro, ktorý vyzerá ako nevýrazná verzia svojho otca, je dnes vyobliekaný v plnej vojenskej paráde a obe strany priliehavej tmavomodrej tuniky má pokryté hrbou okrúhlych zlatých medailí pripomínajúcich gombíky. „Generál“ si pravdaže v armáde neodslúžil ani jediný deň – titul si udelil sám a je rovnako bezcenný ako on.

Medzi otcom a synom prebehne ostrá výmena názorov – očividne sa ktovieako v láske nemajú –, ale najvyšší lord potom o svojho syna zjavne stratí záujem a znovu obráti zrak k mužovi, ktorý má na starosti stávky. Soro zatne zuby, a keď sa nám stretnú pohľady, jeden kútik úst sa mu skrúti v krutom úsmeve, akoby sa už nevedel dočkať, kedy bude povzbudzovať môjho protivníka.

Vtom do mňa štuchne Sullivan a ja odvrátim pozornosť od kráľovskej lôže a spustím ruku. Sully pokynie hlavou k ostatným gladiátorom v rade vedľa nás a zamrmle: „Neviem, ku komu ma dnes priradia, ale mám z toho dobrý pocit.“

Rozhovor medzi Vitorom a jeho synom si podľa všetkého nevšimol a namiesto toho strávil čas hodnotením protivníkov. Trpaslíčka má mohutné končatiny, hrubú kožu a poriadnu silu, ale jej rase zvyčajne chýba rýchlosť. Ostatní nie sú až takí nemilosrdní – určite nie takí ako Sullivan a ja. Má pravdu. Do ďalšieho kola by sme sa dostať mali. Sully je aj napriek chorobe neústupčivý a smrtiaci. Takisto je jediným gladiátorom, ktorého sa odvážim volať svojím priateľom.

Odkedy sme sa prvýkrát stretli, máme tichú dohodu, že sa neobrátime proti sebe, pokiaľ nás proti sebe nepostavia v súboji. Zatiaľ sa to nestalo, pravdepodobne preto, že keby vyhral nesprávny, pokladnica by prišla o množstvo peňazí, no veľmi dobre viem, že jedného dňa stávkovanie nad tým rizikom preváži. Akurát dúfam, že to nebude dnes.

Keď sa rozhlídnem po gladiátoroch naokolo, neubránim sa nádeji, že na mojej čepeli dnes zomrie niekto iný ako Sully.

V tej chvíli sa rozozvučí obrovský zvonec, ktorý vyzýva na uzavretie posledných stávk a signalizuje, že nadišiel čas, aby sme sa vrátili do voza, zamierili do stajní a čakali na svoje zápasy.

„Si pripravený, Leith?“ spýta sa Sullivan.

Pripravený na smrť? Alebo na zabíjanie? Tak či onak prikývnem.

Trpaslíčka stojí vzpriamene, reve a trieska si po hrudi, zatiaľ čo elfovia z mojej domoviny mávajú davu a ich štíhle, elegantné paže sa vlnia ako trstina vo vánku. Musím si na nich dávať pozor. Elfovia sú prekvapivo mocní. Novší bojovníci – minotaurus a chlap, čo sa vie premieňať na rosomáka – sa k nim pripoja a napínajú svaly. Všetci sa snažia presvedčiť divákov, aby uzatvárali vyššie stávky, lebo si myslia, že tak zarobia viac.

Tak to teda veľa šťastia.

Väčšina odmien pre bojovníkov sa vyparila zhruba v čase, keď začali na zoznamy účastníkov pridávať odsúdených zločincov.

My so Sullivanom sa obecnstvu nepodlizujeme. Sully kýve hlavou z jednej strany na druhú, až mu praská krk, kým ja si natáhum ruky.